

Dragostea

Am ales dragostea ca subiect pentru acest referat, deoarece mi se pare că dragostea este cea care ne face umani, care ne diferențiază de animale. Bineînțeles că și unele animale se îndrăgostesc, cum ar fi porumbeii sau lebedele. Și bineînțeles că și unii oameni pot să devină animale.

Ar trebui să uităm deocamdată balivernele de genul „iubirea este totul”, „cineva acolo sus ne iubește” etc. și să începem să ne iubim noi între noi. Și aici mă refer la faptul că ar trebui să ne ajutăm reciproc și, ceea ce mi se pare cel mai important, să ne respectăm, pentru că, după părerea mea, respectul este cel mai important și de aici se naște dragostea.

Următorul caz despre care o să vă scriu și pe care îl voi comenta reprezintă motivul principal care m-a determinat să scriu acest referat.

Am văzut la televizor acum un timp un reportaj despre un bătrân care a fost uitat de copiii lui, mai mult sau mai puțin intenționat, și care trăia de azi pe mâine într-o mizerie de nedescris, dar care totuși a avut puterea să-i înțeleagă pe respectivii și să-i ierte, spunând că aceștia sunt plecați în Canada și au și ei problemele lor acolo. Poate are dreptate, dar nu pot să cred că odată ce ai plecat în altă țară o să-ți fie greu să te întorci peste 3-4 ani cu ceva bani să-ți ajuți rudele aflate în impas. Ca o paranteză, nu cred că cei care pleacă dincolo și care nu se întorc cu anii nu pot să facă lucrul acesta, ci nu vor. Și cu asta am încheiat paranteza. De el îngrijea o vecină care putea doar să îi aducă masa de prânz și să îi mai spele niște haine din când în când. Dintr-un apartament de 3 camere, el locuia numai într-una singură și aceea arăta cam în felul următor: haine și așternuturi împrăștiate pe jos, mâncare împrăștiată, vase murdare, pantaloni plini de „mizerie”. Ca vas de toaletă avea un lighean pus sub un scaun fără șezut. Bătrânul ca persoană arăta aproape dezintegrat: pielea îi era mulată pe oase, cu unghiile netăiate (și fără să exagerez, unghiile aveau vreo 2 cm lungime, atât la mâini, cât și la picioare), pielea de la mâini era neagră în jurul tendoanelor etc. Cu toate acestea, el nu învinovăța pe nimeni, și tot ce își dorea era să nu mai fie singur. Acest caz m-a impresionat până la lacrimi.

În timpul emisiunii a vorbit cu nepotul său din Canada, pe care l-a văzut numai odată și care acum este la facultate, și acesta i-a spus că o să vină în curând să îl vadă și să aibă grijă de el. Oare este adevărat sau au fost numai niște minciuni? Vreau să sper că situația dănsului se va îndrepta și că îi va fi mai bine cât mai repede. Poate par sumbru, sadic și morbid, dar la oameni de genul acesta le-ar fi mai bine morți decât să se chinuie într-o lume rea, crudă, nepăsătoare. Nu le-ar fi mai bine în ceruri, unde Dumnezeu are grijă de ei?

Întrebările mele sunt următoarele: De ce trebuie să se ajungă la situații din acestea într-o țară care se vrea civilizată, care are aspirații la un statut european? De ce nu-i mai pasă nimănui de nimeni, nici chiar de rudele apropiate, și toți se gândesc numai la ei înșiși? Cât i-ar costa pe vecinii acestui om să pună mână de la mână să aibă grijă de acest om în fiecare lună? De ce nu face statul ceva pentru a-i proteja? Aici ar fi loc de multe întrebări „De ce?”, dar atunci nu aș mai termina referatul vreodată. Stau și mă întreb de ce atâta lipsă de respect față de bătrânii noștri, din moment ce ei reprezintă majoritatea populației române. Se știe doar că sporul natural este negativ, așa că nu înțeleg unde este problema. Unele dintre sfaturile bătrânilor se mai pot aplica și acum, iar mie mi se pare că aceștia se distrează mai bine ca tinerii. Toți tinerii au început să se „americanizeze”, și nu numai, ci întregul glob, iar acest lucru ne face să ne pierdem respectul față de tradițiile și valorile proprii și, automat, față de seniorii noștri.

Dragostea se mai reflectă și în alte cazuri, cum ar fi dragostea față de familie, oameni, animale și, cea care mi se pare cea mai importantă, față de persoana iubită. În continuare, le voi dezbate pe rând.

Din păcate, nu pot să înțeleg cum într-o familie pot exista probleme. Doar o familie se întemeiază pe conceptul de iubire. Așadar, cum pot bărbații să își bată soțiile; cum pot mamele să își maltrateze sau, mai rău, să își abandoneze copiii? Acești părinți ar trebui pedepsiți atât de societate, cât și de Dumnezeu. Nu era mai bine în vremurile antice, când cei care greșeau erau bătuți sau omorâți cu pietre? Poate ar trebui să ne întoarcem la asemenea metode, pentru că văd că altfel nu se poate. La asemenea suflete nu le este frică de o lege sau de asistenții sociali; nicidecum.

Anul acesta, și în unele cazuri, chiar mai de mult, au fost pornite diferite campanii în ajutorul semenilor noștri.

Una dintre ele ar fi „Tu știi ce mai face copilul tău?”, inițiată de PRO TV. Cum au declarat reprezentanții postului, „Campania „Tu știi ce mai face copilul tău?” s-a născut din nevoia de a le arăta autorităților care sunt problemele sistemului românesc de învățământ”. Cazurile care m-au impresionat cel mai mult sunt următoarele:

În satul Valea Plopilor, copiii sunt atât de săraci, încât nu au văzut niciodată un computer sau măcar o mașină. Unii dintre ei merg special la școală doar ca să mănânce cornul și laptele, uneori singura lor masă zilnică. Cu ajutorul postului de televiziune, sute de telespectatori au sărit în ajutorul lor, iar în noiembrie a fost organizată și o gală pentru strângerea de fonduri pentru dotarea școlii din Valea Plopilor. Sunt de părere că nu numai câțiva telespectatori ar trebui să contribuie la îmbunătățirea traiului acestor copii, ci să se implice și cei care au bani cu nemiluita și statul. Ce face statul pentru a-i ajuta? Le dă niște computere noi, pe care nu știe nimeni să le folosească și care se vor strica într-o săptămână datorită proastei utilizări. Și cine să le repare? În schimb, acești bani ar putea fi folosiți pentru electricitate, încălzire centrală, canalizare, lucruri care le-ar folosi cu adevărat. Și bogătașii... Marii mahări care se îmbogățesc peste noapte, ar putea să doneze 1% din averea lor și ar fi de ajuns. Decât să își cumpere mașini de sute de mii de euro pe care nu le conduc niciodată și case în diferite colțuri ale lumii în care nu vor locui de asemenea niciodată, mai bine ar da banii respectivi pe niște mâncare, haine și căsuțe, ca să nu zic case. Gigi Becali, oricât de incult ar fi, crede în Dumnezeu și acest lucru se vede. Nu cred că mai este nevoie să dau exemple despre câți bani a donat și câte case a construit în scopuri umanitare.

Un alt reportaj incredibil, realizat în județul Vaslui, vorbește despre situația unor micuți ce se trezesc la 5 dimineața și străbat zeci de kilometri pe jos, prin frig sau prin arșiță, doar pentru că își doresc să meragă la școală. Ar fi chiar așa de greu încât parlamentarii să renunțe la salariile și pensiile lor de zeci de mii de RON, la mașini de serviciu pe care nici în țările originare nu le vezi prea ușor, la excursii extravagante în destinații de care nimeni nu a auzit, în schimbul cumpărării câtorva off-road-ere care să ducă elevii din satele rupte de lume la școli și pentru construcția cel puțin a școlilor primare în aceste sate?

În Apuseni, niște copii învață pe întuneric, într-o școală care nu este electrificată, iar primăria satului respectiv nu a prevăzut în bugetul de cheltuieli sume care să le aducă micuților lumină în sălile de clasă. Chiar așa de mult și-a întins corupția tentaculele, încât nici în cele mai îndepărtate sate conducătorilor să nu le pese de copiii lor, care reprezintă viitorul acestei țări și o schimbare în bine pentru noi? Nu pot să cred că aceștia sunt liderii aleși de noi, care ar trebui să promoveze democrația și să ne apere modul de viață și principiile.

Acum este și timpul unor contraexemple a unor oameni și instituții care arată că chiar le pasă.

Millenium Bank, în cadrul campaniei „Donează o jucărie pentru copiii fără Moș Crăciun”, a strâns peste 1.000 jucării pentru copii sărmani. Aceste jucării s-au distribuit în Ajunul Crăciunului către Asociația Pro Vita, Valea Plopului și către centre sociale din București prin Fundația Chance for Life. Nu cred că există bucurie mai mare pentru acești copii decât să știe că cineva s-a gândit și a avut grijă de ei.

De asemenea, au fost făcute studii asupra celor care donează pentru copiii defavorizați, iar rezultatele au fost că 68% dintre români au făcut în trecut donații pentru cauze sociale, iar 86% sunt dornici să ofere sprijin pentru acești copii.

Încă o dată, implicarea diferitelor posturi tv în ajutorarea oamenilor mi se pare o binecuvântare. Antena 1 a realizat show-ul „Vreau să fiu mare... vedetă”, prin care ajuta copiii săraci împreună cu familiile lor. De Crăciun, a realizat o ediție specială, în care au cântat numai copii cu dizabilități și cărora le-au adus o mare bucurie în suflet prin dotarea caselor și apartamentelor familiilor acestora cu toate cele necesare: atât aparate electronice și electrocasnice, cât și mâncare, haine și jucării. Din păcate, unii dintre ei erau abandonați de părinți și crescuți de bunici, iar acest lucru nu mi se pare normal. Cum a zis și Dan Negru: „Când bunicii vin la emisiune, ceva nu este în ordine”. Pentru a doua oară, PRO TV a lansat un show cu mare succes, „Dansez pentru tine”, prin care le dă posibilitatea oamenilor normali să își îndeplinească visele și să îi ajute pe cei la care țin. Următorul show (nici nu știu dacă se poate numi așa), are cea mai mare vechime și mi se pare și cel mai bun. Este patronat de Cristian Tabără și se numește „Dăruiești și câștigi”. Acest program mi se pare că face minuni în adevăratul sens al cuvântului, deoarece pentru oameni care nu mai au nici o speranță, reușește să le-o aducă, și totodată speranța unei zile de mâine mai bune, că mai există și pentru ei o rază de soare. Sunt anumite cazuri care te înduioșează până la lacrimi și te fac să vrei să fii mai bun. Fiecare dintre noi putem fi mai bun dacă vrem. Nu există „nu putem”, ci doar „nu vrem”.

Un show cu care nu sunt de acord este „Surprize, surprize” al Andreei Marin, pe care Cărcotașii l-au numit pe bună dreptate „Stupize, stupize”. Nu mi se pare corect și nici frumos să iei un invitat și să te apuci să îl descoși în fața unei întregi țări despre probleme care îl dor foarte tare. Rufele nu se spală în public. Pur și simplu este o batjocorire a omului respectiv. Se știe doar că la sfârșit îi aduce o rudă îndepărtată sau îi cumpără nu știi ce; nu înțeleg de ce îl „fierbe” o oră.

O problemă care mie mi se pare spinoasă este ajutorarea cerșetorilor. De unde știi care merită într-adevăr acei bani și care nu? Personal, dau bani doar la cei care au handicapuri fizice și care au chiar mare nevoie de ei și la cei care știu eu că merită cu adevărat. Cum să dau bani la unii care imediat cum le dau merg și își cumpără țigări și băutură? Cum să dau bani la cerșetori care sunt îmbrăcați în haine de blană și ei zic că nu au nimic? Nu mi se pare corect.

Unde a dispărut dragostea pentru animale? Cum de unii oameni pot să se comporte în moduri oribile cu ele? Încă o dată, PRO TV a inițiat o campanie pentru stoparea violențelor împotriva animalelor, care se numea exact așa: „STOP torturării animalelor”. Cum poți să bați niște amărâte de pisici până la moarte, sau cum poți biciui fără milă un cal care nu mai poate mișca sub povara încărcăturii pe care tot tu i-ai pus-o în spate? Pedepsele din România sunt prea permissive cu acești oameni; în S.U.A. poți face pușcărie doar pentru că nu ai grijă cum trebuie de un animal. Părerea mea este că stăpânii ar trebui bătuți și ei la fel cum au fost bătute biete animale, să vadă cum s-au simțit acestea. Am votat petiția de pe site-ul televiziunii, în condițiile în care site-ul se accesa foarte greu. Am zis că dacă tot nu pot face nimic, aș putea aștepta câteva minute până se încarcă.

Și așa am ajuns la dovada de iubire care e cea mai importantă după părerea mea, cea de dragoste față de persoana iubită. Bineînțeles, ca în orice situație, există anomalii, și aici mă refer la cuplurile de homosexuali și lesbiene. Sunt de acord ca 2 oameni de același sex să se iubească și să fie împreună, dar nu sunt de acord cu cei care fac acest lucru doar de fițe, cum ar fi creatorii de modă care, dacă ați observat, sunt toți gay. Nu se poate așa ceva.

Iubirea față de persoana iubită este un sentiment înălțător, care îți dă puteri să faci orice. Tot ce îți dorești este să ai grijă de persoana iubită și să îi oferi toată protecția din lume. Așa ceva nu ar trebui luat în derâdere, cum o fac unii muzicieni și regizori de filme. Chiar știu ei ce înseamnă iubirea adevărată de cântă atât despre ea? Cei mai mulți dintre ei habar n-au; sunt sigur de asta. Pe piață există atâtea filme de dragoste și comedii romantice, încât nu mai au ce să arate nou și devin penibili. Aici v-aș recomanda un film adevărat despre dragoste: „The Bridges of Madison County”. Este destul de vechi filmul, nu știu dacă veți face ușor rost de el. Pe lângă toate acestea, ar trebui să avem grijă cui dăruim dragostea noastră, pentru că se întâmplă ca ceea ce simțim la început să nu fie iubire și mai apoi să ajungem să regretăm acea relație. Există riscuri oriunde și oricând, dar ele trebuie asumate și dacă suntem siguri că persoana de lângă noi este cea aleasă, atunci să ne lăsăm pradă acestui sentiment minunat și dumnezeiesc.

În concluzie, ar trebui să fim mai atenți cu noi înșine și cu cei din jurul nostru, deoarece numai noi putem aduce dragostea la suprafață și ea se găsește în tot ceea ce facem și vedem.